Why True Socialism Guarantees a Better Future for the 80%

By Frank , 15 April 2026

Why True Socialism Guarantees a Better Future for the 80%

> In the West, democratic institutions still exist on paper, but the substance that once gave them meaning is slowly disappearing. This is not merely a matter of failed policy, but of structural incompetence. The signs of decay are visible everywhere: property rights are being eroded by inflation, excessive regulation, and punitive taxation.

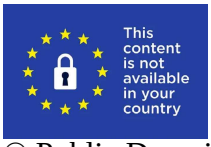

© Public Domain

A recent example: Von der Leyen advocates for abolishing the veto right in the EU

Majorities should determine the bloc's common foreign policy, the President of the European Commission emphasizes. It is time for the EU to abolish the veto right of individual member states on foreign policy, according to the President of the European Commission. She has been trying for some time to push through a series of fundamental changes to EU rules in which Ukraine could be included despite not meeting the usual requirements for member states.

Freedom of speech is no longer tolerated but actively punished. Political power is shifting from elected representatives to unelected bureaucrats, judges, and technocrats. It is too easy to dismiss these developments as temporary excesses or emergency measures. In reality, they point to something more fundamental: Western democracies are consuming their own foundations.

To understand this crisis, we must re-examine the relationship between democracy and capitalism. Capitalism was often judged on moral ideals it never promised, rather than on what it actually achieved: rising living standards and capital accumulation.

But that era is now over. The current model serves only a small elite, while the majority remains vulnerable to inflation, debt, and instability.

True socialism, by contrast – with its emphasis on state ownership of financial institutions and crucial industries – offers concrete long-term benefits for the vast majority of citizens. When the state owns these important assets, it does so on behalf of the people. This structure directly protects and raises the living standards of the 80%, not primarily those of the so-called 'elite'. Under true socialism, economic planning prioritizes stability, full employment, and the general welfare over short-term profits for shareholders.

© Deposit photos

The current problems of Western democracy are deep-rooted. There are two dangerous illusions: first, that "the people" can act as one coherent authority, and second, that individuals always benefit from direct political power. These misconceptions undermine constitutional constraints and budgetary discipline.

> In a democracy, politicians are rewarded for promising immediate benefits while deferring costs. Inflation replaces fair taxation, and borrowing replaces saving. This short-term vision is fatal for long-term prosperity.

Property, Money, and Political Independence

Property rights are not merely a legal concept; they form the basis of freedom. Citizens who can save, invest, and build capital are independent of political power. When property rights are eroded – through taxes, inflation, or regulation – citizens become dependent, malleable, and politically submissive. Democratic states have increasingly taxed, borrowed, and embraced monetary regimes that systematically disadvantage savers. These are not policy mistakes, but temptations inherent to democracy. Voters demand benefits 'now', while costs are shifted to the future.

True socialism resolves this by removing the profit motive from essential sectors. When financial institutions and key industries are in state hands, the incentive to

exploit short-term market fluctuations disappears. Instead, the state can protect the purchasing power of the 80% by controlling inflation and ensuring affordable access to housing, energy, and transport. The citizen's long-term security takes precedence over the investor's immediate return.

The Moral Conditions of Capitalism

Markets depend on moral and social foundations they cannot create themselves: family stability, ethical norms, local communities, and self-restraint. As these foundations crumble, individuals turn to politics for meaning and security. Democracy becomes a mechanism for "demanding" rather than wise governance. Redistribution replaces responsibility, and regulation replaces trust. Capitalism is held responsible for moral decay, but political solutions actually accelerate that decay.

> Because elected officials do not own the capital they manage and do not expect a long tenure, they continuously make short-sighted decisions. This logic explains why democratic politics not only permits but even rewards capital consumption. Inflation, debt, and bureaucracy now offer benefits, while costs are spread across generations.

Under a truly socialist system, the planning horizon extends over decades, not election cycles. The state, as steward of the people's assets, can invest in infrastructure, education, and healthcare that yield lifelong returns. The 80% benefit from high-quality public goods not subject to the boom-and-bust cycles of capitalism. Budgetary discipline is possible because the state controls credit creation and money creation, using them to meet public needs, not private greed.

The Exhaustion of Democracy

Democratic systems are exhausting their capacity for self-correction through state-funded parties, growing bureaucracies, and electoral laws that protect incumbents. Citizens desiring reform often rationally choose continuity, because dismantling a bureaucracy would disrupt their lives. The result is a political order that treats inherited capital – economic, institutional, and cultural – not as a reliable asset to be preserved, but as a resource to be consumed. Public debt converts future production into interest payments. In Belgium, that amounts to €11 billion per year and the amount continues to rise.

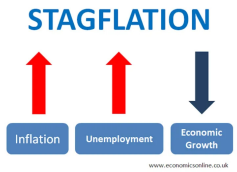

Meanwhile, inflation erodes the savings of ordinary workers.

The state continues to grow, but its capacity to govern diminishes. Bureaucracies expand, but become less capable of solving the problems they themselves create. Laws multiply, but efficiency declines. Prosperity continues for now, but renewal remains absent. This is not an immediate collapse, but a gradual exhaustion. Western democracies are declining through overload, through the normalization of states of emergency, and through the steady depletion of their own foundations.

Conclusion: The Socialist Alternative – and no, not the model of Vooruit, which has betrayed itself.

© photo is the edited banner from the Vooruit website https://www.vooruit.org/

The question is no longer whether democracy can offer justice, equality, or participation. The evidence suggests it cannot sustain the economic, institutional, and moral capital on which its legitimacy rests. For the 80% of citizens – those who are not part of the financial elite – true socialism offers a better path in the long term. By bringing key industries and financial institutions into public ownership, true socialism protects living standards, preserves savings, and enables planning for a stable, prosperous future. It replaces short-term electoral expediency with long-term national governance. For the majority, that is not merely a political choice; it is a necessity.

h2 class="text-align-center"> Waarom echt socialisme een betere toekomst voor de 80% garandeert

In het Westen bestaan democratische instellingen nog steeds op papier, maar de inhoud die ze ooit betekenis gaf, verdwijnt langzaam. Dit is niet alleen een kwestie van mislukt beleid, maar van structurele incompetentie. De tekenen van verval zijn overal zichtbaar: eigendomsrechten worden uitgehold door inflatie, overmatige regelgeving en strafbelastingen.

© Public Domein

Een recent voorbeeld: Von der Leyen pleit voor afschaffing van het vetorecht in de EU

Meerderheden moeten het gemeenschappelijke buitenlandbeleid van het blok bepalen, benadrukt de voorzitter van de Europese Commissie. Het is tijd dat de EU het vetorecht van individuele lidstaten op het buitenlandbeleid afschaft, aldus de voorzitter van de Europese Commissie. Ze probeert al langer een reeks fundamentele wijzigingen in de EU-regels door te voeren waarin Oekraïne zou kunnen worden opgenomen ondanks het feit dat het niet voldoet aan de gebruikelijke eisen voor lidstaten.

Vrijheid van meningsuiting wordt niet langer getolereerd, maar actief bestraft. De politieke macht verschuift van gekozen vertegenwoordigers naar niet-gekozen bureaucraten, rechters en technocraten. Het is te gemakkelijk om deze ontwikkelingen af te doen als tijdelijke excessen of noodmaatregelen. In werkelijkheid wijzen ze op iets fundamentelers: westerse democratieën verteren hun eigen fundamenten.

Om deze crisis te begrijpen, moeten we de relatie tussen democratie en kapitalisme opnieuw bekijken. Kapitalisme werd vaak beoordeeld op morele idealen die het nooit beloofde, in plaats van op wat het daadwerkelijk bereikte: een stijgende levensstandaard en kapitaalaccumulatie. Maar dat tijdperk is nu voorbij. Het huidige model dient slechts een kleine elite, terwijl de meerderheid kwetsbaar blijft voor inflatie, schulden en instabiliteit.

Het ware socialisme daarentegen – met de nadruk op staatseigendom van financiële instellingen en cruciale industrieën – biedt concrete voordelen op de lange termijn voor de overgrote meerderheid van de burgers. Wanneer de staat deze belangrijke

activa bezit, doet hij dat namens het volk. Deze structuur beschermt en verhoogt direct de levensstandaard van de 80%, niet primair die van de zogenaamde ‘elite’. Onder het ware socialisme geeft economische planning prioriteit aan stabiliteit, volledige werkgelegenheid en het algemeen welzijn boven winst op korte termijn voor de aandeelhouders.

© Deposit photos

De huidige problemen van de westerse democratie zijn diepgeworteld. Er bestaan twee gevaarlijke illusies: ten eerste, dat “het volk” als één samenhangende autoriteit kan optreden, en ten tweede, dat individuen altijd profiteren van directe politieke macht. Deze misvattingen ondermijnen constitutionele beperkingen en budgettaire discipline.

> In een democratie worden politici beloond voor het beloven van onmiddellijke voordelen, terwijl ze de kosten uitstellen. Inflatie vervangt eerlijke belastingheffing en lenen vervangt sparen. Deze kortetermijnvisie is fataal voor welvaart op de lange termijn.

Eigendom, geld en politieke onafhankelijkheid

Eigendomsrechten zijn niet slechts een juridisch concept; ze vormen de basis van vrijheid. Burgers die kunnen sparen, investeren en kapitaal opbouwen, zijn onafhankelijk van de politieke macht. Wanneer eigendomsrechten worden uitgehold – door belastingen, inflatie of regelgeving – worden burgers afhankelijk, kneedbaar en politiek onderdanig. Democratische staten hebben steeds meer belastingen geheven, meer schulden gemaakt en monetaire regimes omarmd die spaarders systematisch benadelen. Dit zijn geen beleidsfouten, maar verleidingen die inherent zijn aan de democratie. Kiezers eisen voordelen ‘nu’, terwijl de kosten naar de toekomst worden verschoven.

Het ware socialisme lost dit op door het winstmotief uit essentiële sectoren te verwijderen. Wanneer financiële instellingen en belangrijke industrieën in handen

van de staat zijn, verdwijnt de prikkel om kortetermijnmarktschommelingen uit te buiten. In plaats daarvan kan de staat de koopkracht van de 80% beschermen door de inflatie te beheersen en betaalbare toegang tot huisvesting, energie en transport te garanderen. De langetermijnzekerheid van de burger krijgt voorrang boven het onmiddellijke rendement van de investeerder.

De morele voorwaarden van het kapitalisme

Markten zijn afhankelijk van morele en sociale fundamenten die ze niet zelf kunnen creëren: gezinsstabiliteit, ethische normen, lokale gemeenschappen en zelfbeheersing. Naarmate deze fundamenten afbrokkelen, zoeken individuen hun toevlucht tot de politiek voor betekenis en zekerheid. Democratie wordt een mechanisme voor "eisen" in plaats van verstandig bestuur. Herverdeling vervangt verantwoordelijkheid en regulering vervangt vertrouwen. Het kapitalisme wordt verantwoordelijk gehouden voor moreel verval, maar politieke oplossingen versnellen dat verval juist.

> Omdat gekozen functionarissen het kapitaal dat ze beheren niet bezitten en geen lange ambtstermijn verwachten, nemen ze voortdurend kortzichtige beslissingen. Deze logica verklaart waarom de democratische politiek kapitaalconsumptie niet alleen toestaat, maar zelfs beloont. Inflatie, schulden en bureaucratie bieden nu voordelen, terwijl de kosten over generaties worden verdeeld.

Onder een echt socialistisch systeem strekt de planningshorizon zich uit over decennia, niet over verkiezingscycli. De staat, als beheerder van de bezittingen van het volk, kan investeren in infrastructuur, onderwijs en gezondheidszorg die levenslang rendement opleveren. De 80% profiteert van hoogwaardige publieke goederen die niet onderhevig zijn aan de conjunctuurschommelingen van het kapitalisme. Budgettaire discipline is mogelijk omdat de staat de kredietverlening en geldcreatie controleert en deze gebruikt om in de publieke behoeften te voorzien, niet in de hebzucht van particulieren.

De uitputting van de democratie

Democratische systemen putten hun vermogen tot zelfcorrectie uit door staatsgefinancierde partijen, groeiende bureaucratieën en kieswetten die zittende machthebbers beschermen. Burgers die hervormingen wensen, kiezen vaak rationeel voor continuïteit, omdat het ontmantelen van een bureaucratie hun leven zou ontwrichten. Het resultaat is een politieke orde die geërfd kapitaal – economisch, institutioneel en cultureel – niet behandelt als een betrouwbaar bezit dat moet worden behouden, maar als een te consumeren hulpbron. De staatsschuld zet

toekomstige productie om in rentebetalingen. In België bedraagt dat € 11 miljard per jaar en het bedrag blijft stijgen.

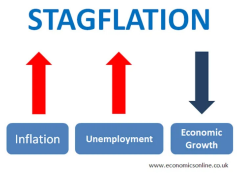

Ondertussen tast de inflatie de spaargelden van gewone werknemers aan.

> De staat blijft groeien, maar zijn vermogen om te besturen neemt af. Bureaucratieën breiden zich uit, maar worden minder in staat de problemen op te lossen die ze zelf creëren. Wetten vermenigvuldigen zich, maar de efficiëntie daalt. Welvaart houdt voorlopig aan, maar vernieuwing blijft uit. Dit is geen onmiddellijke ineenstorting, maar een geleidelijke uitputting. Westerse democratieën vervallen door overbelasting, door de normalisering van noodtoestanden en door de gestage uitputting van hun eigen fundamenten.

Conclusie: Het socialistische alternatief - en nee, niet het model van Vooruit dat zichzelf verloochent heeft.

© foto is de bewerkte banner van de Vooruit website https://www.vooruit.org/

De vraag is niet langer of democratie rechtvaardigheid, gelijkheid of participatie kan bieden. Het bewijs suggereert dat ze het economische, institutionele en morele kapitaal waarop haar legitimiteit berust, niet kan behouden. Voor de 80% van de burgers – degenen die geen deel uitmaken van de financiële elite – biedt het ware socialisme een betere weg op de lange termijn. Door belangrijke industrieën en financiële instellingen in publiek bezit te brengen, beschermt het ware socialisme de levensstandaard, behoudt het spaargelden en maakt het plannen voor een stabiele, welvarende toekomst. Het vervangt kortetermijnverkiezingsfraude door nationaal bestuur op de lange termijn. Voor de meerderheid is dat niet zomaar een politieke keuze; het is een noodzaak.